

tekst & fotografie Mayke Kranenbarg

De multiculti samenleving in Australië

Aan het einde van de tunnel...

De Australiërs gaan er prat op dat er in het reusachtige land zoveel culturen samenleven.

De recente rellen tussen Australische en Libanese jongeren op de stranden bij Sydney doet anders vermoeden. Ook hebben de blanke Australiërs de schijn nogal tegen als het gaat om hun omgang met de Aboriginals. Het relaas van Urrunga spreekt boekdelen.

Ik ontmoet Urrunga bij toeval, in een voetgangerstunnel onder het Centraal Station van Sydney. Hij zit in kleermakerszit op een kleed en hij tekent. Met een balpen maakt hij geometrische patronen op een stuk papier. Het zijn de verhalen van zijn voorouders die hij optekent.

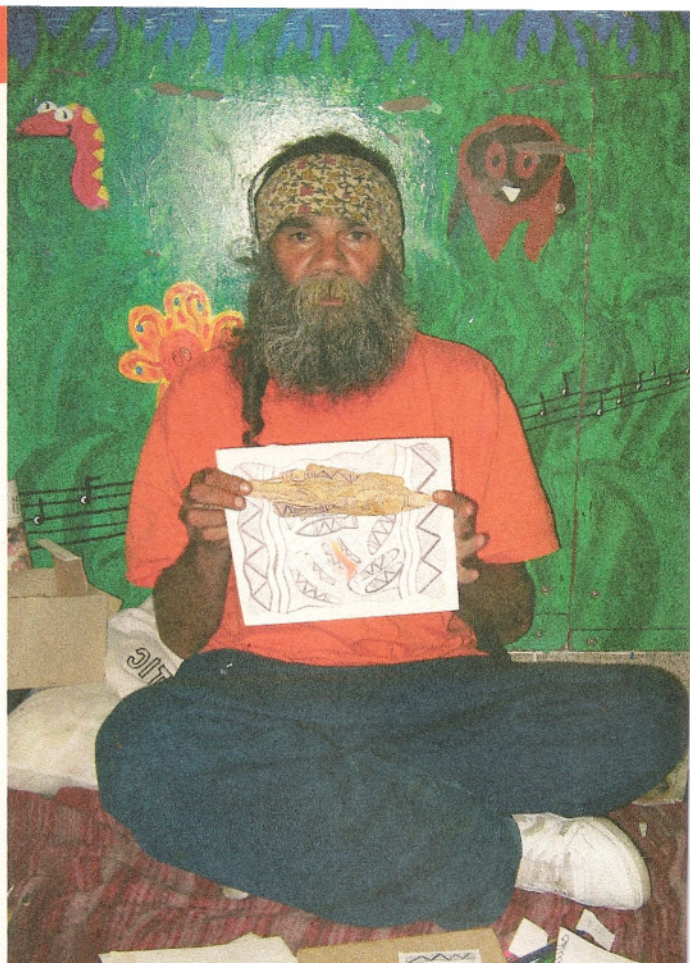
Naast hem liggen al voltooide tekeningen. Ik herken vissen, boemerangs, speren, schilden – symbolen die met elkaar samenhangen en de vruchtbaarheid van het land uitbeelden. Hij kijkt op en begint te vertellen. "Dit is de Murray River", zegt hij, terwijl zijn wijsvinger de golvende lijnen op het vel voor hem volgt. "Dit is mijn land: de Yorti Yorta Delinquin, plek van zandheuvels."

Urrunga betekent 'decorateur'. Al vijf jaar tekent hij in de tunnel. Een constante stroom mensen trekt langs hem heen, zich voortbewegend op het koortsachtige ritme van een voorttinkende tijd, terwijl hij roerloos zit en de tijd overstijgt. Als ik hem een aantal weken later weer ontmoet vertelt hij me zijn bijzondere levensverhaal. Urrunga is een 'sharer', een deler van kennis.

Droom

Op 27 juli 1963 werd hij geboren, in Yorti Yorta, op dezelfde dag als Albert Namitjira, de eerste nationaal en internationaal erkende Aboriginal kunstenaar, bekend om zijn aquarel landschappen. Urrunga was pas een jaar oud toen de autoriteiten hem met geweld weghaalden bij zijn moeder en in een instituut in Mittagong, in de Southern Highlands, plaatste. De instituten werden gebruikt als heropvoedingskampen voor Aboriginalkinderen van gemengd bloed. Het doel was assimilatie: het laten verdwijnen van de inheemse bevolking door absorptie in de dominante, blanke samenleving.

Urrunga beschouwde zichzelf als een blanke, ondanks zijn donkere huidskleur. Op zijn twintigste werkte hij in de druivenpluk en ontmoette daar Koories, Aboriginals, met wie hij in gesprek

"De enige goede Aboriginal... is een blanke Aboriginal."

raakte over zijn afkomst. Zo vond hij het spoor terug naar zijn moeder. En naar zijn broers en zussen die ook weggehaald waren en bij verschillende pleegouders en instituten ondergebracht.

Urrunga: "Door de woorden van mijn broers en mijn moeder kwam ik over mijn cultuur en mijn clan, de Yorti Yorta, te weten. Mijn moeder, ze wist veel, en ze vertelde me dat ik naar een bepaalde plaats bij de rivier moest gaan. Ze kon het me niet laten zien, want het was 'Men's Business' (een rituele plaats voor mannen, M.K.), maar ze vertelde me dat ik naar de bomen moest kijken. Ik respecteerde haar woorden en ging naar de rivier. Daar begon ik mijn cultuur te vinden. De bomen – mijn voorouders hadden ze ingekerfd met symbolen en patronen. Ik vond de kunst terug, en de kennis. Het was een droom van de werkelijkheid die ik daar vond - de vogels, de totems, de kleuren, de rivier, de vissen. Ik vond mijn totem, de coaroo, de 'magpie' (ekster), en ik vond gwanna, de vissen: de 'yellowbelly', de 'redfin' en de 'Murray cod'. Mijn tijd om te leren was kort, omdat twintig jaar van me af waren genomen.

Door het zien van de rivieren en de bomen leerde ik weer respect te krijgen voor de natuur, want voor die tijd heb ik dingen gedaan die niet aardig waren. De Regenboogslang leerde ik kennen als de Schepper van de rivieren, de waterpoelen, grotten, en van heel Gondwana, het hele land. Door het vinden van dat respect kwam mijn spirituele cultuur direct naar mij toe en veranderde de droom in werkelijkheid."

Voorspellingen

Geïnspireerd door het houtsnijwerk van zijn voorouders kwam hij naar Sydney om een graad in de fijne kunsten te behalen. Daarna voltooide hij een opleiding 'Aboriginal cultural practices'. Urrunga: "Ik hanteer alle technieken, maar de westerse kunst, daar zit vaak weinig in." Hij draait een van de kalenderbladen waarop hij tekent om: "Hier, deze naakte vrouw... goed getekend. Maar het is niet meer dan een naakte vrouw, wel?" Hij behaalde zijn graad maar kon nergens naartoe. "Daarom ben ik in de tunnel begonnen, in 2000. Ik wil geen uitkering van de staat, vanwege de overheidspolitiek. Mijn tekeningen vormen mijn bestaan. Ik vertel de mensen hier over een verleden dat nog steeds bestaat. Ik geniet ervan nieuwe mensen te ontmoeten, en ze te vertellen over een prachtige cultuur die we allemaal, Koories en Australiërs, kunnen delen en begrijpen, zodat we de barrières kunnen doorbreken."

Zijn ogen staren in de verte terwijl hij praat over de zelfdestructie van de blanke mens, over de onthechting van Moeder Aarde. 'Ik ben bang dat het al te laat is om het tij te keren. Er is niet geluisterd naar de voorspellingen van Nostrodamus, van de Hopi, de Maya indianen... Nu zien we de tekens, de natuurrampen vertellen ons iets. We moeten weer leren respect te hebben voor de natuur waar we deel van uitmaken in plaats van haar uit te buiten. Door haar te vernietigen vernietigen we onszelf.'

Onbegrip

Een paar uur na mijn gesprek met Mugadah ontmoet ik een blank stel, zestigers. De vrouw trekt haar mondhoeken naar beneden als ze hoort over mijn werk met Aboriginals. "Ga je ze leren wat werk is?", vraagt ze, "want Aboriginals zijn lui." De enige goede Aboriginal die ze kent is haar schoondochter: "Zij is een blanke Aboriginal."

Ik denk terug aan Urrunga's woorden: "Er zijn niet veel blanke Australiërs die een poging doen ons te begrijpen, en de meeste hebben geen weet van de ware koloniale geschiedenis. Ze lopen vaak met een boog om ons heen. Maar gelukkig zijn er blanken die wel komen luisteren. Ik wil mensen meegeven dat ze kun-

nen delen en dat ze kunnen geven om een prachtige cultuur die een van de oudste ter wereld is. We kunnen allemaal deel zijn van deze schepping, en haar en elkaar meer waarderen.'

Urrunga heeft nog dromen. Hij woont nu bij vrienden, maar zodra hij genoeg geld heeft gespaard wil hij een studio huren om zijn kunstenaarschap beter en professioneler vorm te kunnen geven. Het wordt ook een plaats waar jonge Aboriginal kunstenaars welkom zijn: "Ik wil jonge Koories een kans geven iets op te bouwen. Zelfstandig, zonder hulp van de staat, want wij moeten onze onafhankelijkheid behouden."

Later wil hij terug naar zijn land, naar de Yorti Yorta Delinquin. Hij verlangt terug naar de rust van de natuur, kan niet goed tegen de drukte van de stad. "Ik verlang naar het kleine huis op de prairie", zegt hij, "naar de plek waar ik thuis hoor." Voorlopig tekent hij die plek, en laat anderen delen in de schoonheid ervan. Op die plek sluimert de scheppende kracht van de Regenboogslang en wacht Coaroo, de Magpie op hem in de bomen die de boodschap van zijn voorouders dragen.

